

ling, den Gang han blev saaret, er det vanskeligt at konstatere noget om, af hvilken Art og hvor betydeligt dette Saar har været. Man maa nærmest gaa ud fra, at da Manden ikke har været lægebehandlet, har Saaret været af mindre Betydning, i alt Fald var det ikke saadan, at han var ude af Stand til at følge sin Afdeling, det er klart nok. Men der er to Omstændigheder, som for mig tale for, at Saaret dog ikke kan have været saa ubetydeligt endda. Ingen af os er ukendt med den Stemning, der raadede paa den Tid, den 24de og 25de Juni 1850. Det var under vor Hærs Sejrs-marche mod Syd, og Stemningen var sikkert den Gang saaledes, at de allerfleste meget nødig forlod deres Afdeling. Jeg har i det mindste hørt mange gamle Soldater, der paa Grund af Sygdom eller af andre Aarsager ikke vare med i Slagene ved Fredericia eller Isted, hvor deres Afdeling var med, meget beklage, at de ikke havde kunnet deltage. Dertil kommer, at denne Mand, som der her er Tale om, og som jeg personlig kender, er en Kæmpe baade af Legemsbygning og af Kræfter. Han kunde altsaa efter min Mening have et ret betydeligt Saar og dog have Kræfter til at følge sin Afdeling. Det er de to Ting, jeg vil gøre den højtærede Minister opmærksom paa, og som for mig i det mindste siger, at Saaret godt kan have været af en saadan Beskaffenhed, at de fleste med det ikke havde kunnet følge deres Afdeling. Han har i sin Ungdom haft Legemskræfter som ikke en af Hundrede af almindelige Mennesker og var i det hele taget svær og stor af Legemsbygning, og det har dog ogsaa nogen Indfyldelse paa, hvilket Saar man er i Stand til at bære uden at føle sig i den Grad generet af det, at man ikke kan følge sin Afdeling. Jeg takker ellers den højtærede Minister for hans velvillige Udtalelser og haaber for den gamle Mands Skyld, at man vil komme til det Resultat, at der gives ham en Understøttelse. Selv om den ikke bliver stor, er det i alt Fald en Tilfredsstillelse for den gamle, og mange Aar vil det jo ikke komme til at dreje sig om, for, som den højtærede Minister sagde, han er nu 72 Aar.

R. Nielsen: Det gør mig ondt, at den ærede Minister ikke kunde imødekomme Andragendet, i alt Fald ikke som det foreligger nu. Jeg er naturligvis enig med den ærede Minister om, at man ikke kan bygge en Afgørelse her paa den paagældendes Ord alene. Det vilde være urime-

ligt. Jeg antager, at det gaar adskillige Rigsdagsmænd som mig, at der kommer et betydeligt Antal Mænd til dem, som mene sig berettigede til den Slags Understøttelser, men de komme ikke længere end til os, for naar vi have udspurgt dem nøje, sige vi: Nej, vi ville ikke have noget med det at gøre, det fører til intet, du kan ikke gøre noget Krav gældende ifølge de bestaaende Love. Naar man imidlertid faar et modsat Indtryk, og naar der — hvad den ærede Minister har fuldt ud Ret i, at der skal være — kommer andet til end blot og bart personlige Forsikringer — og det forekommer mig er sket nogenlunde her — mener jeg, det er berettiget at fremdrage Sagen. Det er uomtvisteligt, at det er i 1895 under den 8-Dages Øvelse, at Aareknuderne ere fremkomne saaledes, at de bleve Manden til Hinder, og han blev kasseret. Det er mere omtvisteligt, hvornaar de ere komne frem, og om det, han har følt i 1893, har været en Begyndelse, det kan ingen bevise. Lægen, hvis han er i Live og kan findes, kan selvfølgelig ikke huske en saadan Samtale med en Soldat. Men det er sikkert, at den Ulempe, han lider af og vil blive ved at lide af, saa længe han lever, har han ikke kendt før Militærtjenesten. Under de første militære Øvelser faar han først Følelsen deraf, men bliver ikke undersøgt. Senere, da han gik ved Bondearbejdet, der nok kan være anstrengende, kom den heller ikke frem, i alt Fald ikke anderledes end her refereret, saa at han under anstrengende Arbejde, hvor Benene skulle bruges meget, har faaet Følelsen af Ømhed. Først under de sidste militære Øvelser er Sygdommen brudt frem. Jeg ved ikke, om jeg ved Forhandling med Manden kan skaffe videre Oplysninger, der kunde begrunde hans Opfattelse. Jeg skal selvfølgelig underhandle med ham derom. Men jeg kan ikke andet end fastholde min Opfattelse trods den ærede Minister, at det efter det her foreliggende er en noget haard Behandling, man giver ham. Men da jeg ikke kan naa videre denne Gang, og da det, som jeg før nævnte, ikke kan baade Sagen at faa Forslaget om Henviisning forkastet, skal jeg tillade mig at tage Ændringsforslag Nr. 1 uden for Betænkningen tilbage.

Formanden (Sofus Høgsbro): Ændringsforslag Nr. 1 uden for Betænkningen er taget tilbage. Er der nogen som optager det? (Ophold). Det er da bortfaldet.